

סהר דגורקר

כותב על אחיו [סמ"ר ברק רפאל דגורקר ז"ל](#)

שלושת הרגלים

שלושת הרגלים, פסח, סוכות ושבועות החגים אשר עולים בהם לרגל, חגים שלובשים בגדים חדשים והצבע השולט הוא לבן, טהור כמו החגים. במטבח עובדים שעות ומכינים מטעמים, כל אחד לוקח על עצמו תפקיד כדי לעזור. יש אווירה טובה מסביב של התחדשות לקראת החג, מאחלים חג שמח כבר שבוע קודם לכן.

המצווה שהייתה בזמן בית המקדש הייתה לעלות לרגל, אבל היום אין בית מקדש...

היום הצבע הלבן דהה קצת, יש מאכלים שלא מכינים כי זה קשה, יש כיסא ריק ולא בשביל אליהו הנביא או אורח שלא הגיע. הכיסא ריק הוא לא רק פיזי ולא מנטלי הוא החלל, הריק שלא הצלחתי למצוא לו מילה.

אני בדיאלוג עם עצמי איך אני רוצה להציג את החגים לבני הקטן שנולד לעולם שבו הדוד שלו לא יכיר אותו והוא רק ישמע את הסיפורים על הדוד שנהרג במלחמה. אני יודע כמה הבן שלי נותן לי כוח, להורי ולסובבים אותנו אבל יש רגעים שאתה פשוט רוצה להחזיר את הגלגל לאותו הלילה ולהגיד "ברק אל תלך לשם תרוץ לצד השני..."

אומרים ש"המציאות גדולה יותר מכל דמיון" אז חלק משלושת הרגלים שלי הם: יום הזיכרון, יום ההולדת ויום הפטירה שהוא סוג של ספירת יום הולדת חדשה...

את "בית המקדש" החליף "בית העלמין", את הלבן החליף שחור, את
הצחוק החליפו מחשבות לתוך הלילה. את הקורבן החליפה המציאות
שדורשת להמשיך ולחגוג את החיים ולא את המוות.

"אם המים גועשים

וחייך כה קשים

אל תיפול ברוחך

בוא גלה את עצמך

רק כך עוצמה רבה"